

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 18 stycznia 2021 r. – Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) / Ryanair DAC

(Sprawa C-380/21)

(2021/C 349/29)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Strona przeciwna: Ryanair DAC

Pytanie prejudycjalne

Czy pojęcie „osoby zatrudnionej w przeważającej mierze na terytorium państwa członkowskiego, w którym zamieszkuje”, zawarte w art. 14 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) [rozporządzenia nr 1408/71 ⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym], w obszarze lotnictwa i personelu latającego [rozporządzenie (EWG) nr 3922/91 ⁽²⁾] można interpretować analogicznie do pojęcia, które art. 19 pkt 2 lit. a) [rozporządzenia (WE) nr 44/2001 ⁽³⁾] (w zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych, sprawach jurysdykcyjnych oraz indywidualnych umów o pracę [rozporządzenie (WE) nr 44/2001]) określa jako „miejsce, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę”, zgodnie z orzecznictwem TSUE przytoczonym w uzasadnieniu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. 1971, L 149, s. 2).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie harmonizacji wymagań technicznych i procedur administracyjnych w dziedzinie lotnictwa cywilnego (Dz.U. 1991, L 373, s. 4).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Višje sodišče v Mariboru (Słowenia) w dniu 30 czerwca 2021 r. – FV / NOVA KREDITNA BANKA MARIBOR d.d.

(Sprawa C-405/21)

(2021/C 349/30)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Višje sodišče v Mariboru

Strony

Strona skarżąca: FV

Strona pozwana: NOVA KREDITNA BANKA MARIBOR d.d.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG ⁽¹⁾ w związku z jej art. 8 i 8a należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym kwalifikującym obie przesłanki „dobrej wiary” i „znaczącej nierównowagi” jako alternatywne (odrębne, autonomiczne i niezależne), tak że dla rozstrzygnięcia kwestii nieuczciwego charakteru warunku umowy wystarczy zaistnienie istotnych okoliczności faktycznych, stanowiących o wystąpieniu tylko jednej z tych dwóch przesłanek?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).